

Het
geheime
genootschap

SARAH
PENNER

Vertaling Ingrid Zweedijk

HarperCollins

Voor het papieren boek is papier gebruikt dat onafhankelijk is gecertificeerd door FSC® om verantwoord bosbeheer te waarborgen.
Kijk voor meer informatie op www.harpercollins.co.uk/green.

HarperCollins is een imprint van Uitgeverij HarperCollins Holland, Amsterdam.

Copyright © 2023 Sarah Penner
Oorspronkelijke titel: *The London Séance Society*
Copyright Nederlandse vertaling: © 2023 HarperCollins Holland
Vertaling: Ingrid Zweedijk
Omslagontwerp: Zero Media
Beeldcredits: © Tracey Whitefoot / Alamy Stock Photo; © GP232 / Getty Images; FinePic®, München
Zetwerk: Mat-Zet B.V., Huizen
Druk: ScandBook UAB, Lithuania, met gebruik van 100% groene stroom

ISBN 978 94 027 1197 4
ISBN 978 94 027 6797 1 (e-book)
NUR 302
Eerste druk maart 2023

Originele uitgave verschenen bij Harlequin Enterprises ULC, Toronto, Canada.
Deze uitgave is uitgegeven in samenwerking met Harlequin Books SA.
HarperCollins Holland is een divisie van Harlequin Enterprises ULC.
® en ™ zijn handelsmerken die eigendom zijn van en gebruikt worden door de eigenaar van het handelsmerk en/of de licentienemer. Handelsmerken met ® zijn geregistreerd bij het United States Patent & Trademark Office en/of in andere landen.

www.harpercollins.nl

Niets uit deze uitgave mag openbaar worden gemaakt door middel van druk, fotokopie, internet of op welke andere wijze dan ook zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever. Het e-book is beveiligd met zichtbare en onzichtbare watermerken en mag niet worden gekopieerd en/of verspreid.

Alle in dit verhaal voorkomende personen zijn ontleend aan de fantasie van de schrijver. Elke gelijkenis met bestaande personen berust op toeval.

DE ZEVEN FASEN VAN EEN SEANCE

I

EEUWENOUDE DUIVELBEZWERING

Het medium spreekt een bezweringsformule uit om seancedeelnemers te beschermen tegen demonen en kwade geesten.

II

OPROEP

Het medium doet een oproep aan alle nabije geesten om naar de seanceruimte te komen.

III

ISOLATIE

Het medium ontdoet de ruimte van alle geesten met uitzondering van de doelgeest, dat wil zeggen de overledene met wie de seancedeelnemers willen communiceren.

IV

UITNODIGING

Het medium verzoekt in trance te worden gebracht door de geest van de overledene.

V

TRANCE

Het medium wordt in trance gebracht door de geest van de overledene.

VI

ONTKNOPING

Het medium achterhaalt de gewenste informatie.

VII

AFSLUITING

Het medium zendt de geest van de overledene weg uit de ruimte, waarmee de trance eindigt en de seance wordt afgesloten.

1
LENNA

Parijs, vrijdag 14 februari 1873

In een verlaten chateau aan de bosrijke rand van Parijs stond een duistere seance op het punt te beginnen.

De klok stond op tweeëndertig minuten na middernacht. Lenna Wickes, leerling-spiritist, zat aan een met een zwart laken bedekte, ovale tafel. Een man en zijn echtgenote, de andere seancedeelnemers, zaten bij haar aan tafel. Hun gezichten stonden bedrukt en hun ademhaling was onrustig. Ze bevonden zich in wat eens de salon was geweest van het vervallen chateau, dat al honderd jaar niet meer bewoond werd. Achter Lenna was bloedrood behang losgeraakt van de muren, waaronder schimmelplekken verborgen waren.

Als alles goed ging vannacht, zou de geest met wie ze contact zochten – die van een jonge vrouw, hier ter plekke vermoord – straks verschijnen.

Boven hen trippelde iets. Muizen ongetwijfeld. Lenna had de uitwerpselen gezien toen ze binnenkwamen, de zwarte keuteltjes verspreid

over de plankenvloeren. Maar toen veranderde het getrippel in een krabbend geluid en... hoorde ze nou een bons? Ze vocht tegen een koude rilling en bedacht dat als geesten inderdaad bestonden, dit vervallen chateau dé plek zou zijn om ze aan te treffen.

Ze wierp een vluchtige blik door het raam, in het donker. Dikke, natte sneeuwvlokken, die je zelden zag in Parijs, dwarrelden rondom het chateau naar beneden. Ze hadden buiten een paar lantaarns neergezet, en Lenna's oog viel op de ijzeren poort bij de ingang van het landgoed, overwoekerd door dode klimoprانken en klapperend in zijn sponning. Erachter was dicht, donker bos, de groenblijvende naaldbomen bedekt met een wit laagje.

De seancedeelnemers, zitters genoemd, waren om middernacht bij elkaar gekomen. De ouders van het slachtoffer – die Lenna enkele dagen vóór deze bijeenkomst had ontmoet – waren als eersten gearriveerd. Vlak daarna volgden Lenna en haar lerares, het gerenommeerde medium dat het gebeuren vannacht zou leiden: Vaudeline D'Allaire.

Alle vier waren ze in het zwart gekleed, en de sfeer in de ruimte was bepaald niet warm of uitnodigend. Terwijl de ouders op hun stoelen wachtten, waren hun bewegingen nerveus en bruusk: de vader stootte een koperen kandelaar om en verontschuldigde zich omstandig. Lenna, die aan de andere kant van de tafel haar aantekenboekje opensloeg, kon het hem niet kwalijk nemen. Ze waren allemaal gespannen, en Lenna had haar klamme handen al diverse keren afgeveegd aan haar jurk.

Niemand wilde zo'n pijnlijk uur doorbrengen onder leiding van Vaudeline. De toegangsprijs was schrikbarend hoog, en dat was los van de francs die ze vooraf rekende.

De geest die ze vannacht wilden oproepen, was niet van het alledaagse soort, maar dat waren geen van de geesten die Vaudeline uitnodigde zich kenbaar te maken. Dit waren geen oude oma's in witte nachtjaponnen met een lang leven achter de rug die in de gangen rondwaarden. Dit waren geen oorlogsslachtoffers, dappere mannen die hadden geweten waar ze aan begonnen. Nee, deze geesten waren geweldsslachtoffers en

te jong heengegaan. Ze waren vermoord, stuk voor stuk. En erger nog, hun moordenaars waren ontkomen.

Hier begon Vaudelines rol, en het was de reden dat mensen zich tot haar wendden. Mensen zoals het echtpaar dat nu aan de andere kant van de tafel zat te trillen. Mensen zoals Lenna.

Vaudeline, dertig jaar oud, was over de hele wereld bekend om haar gave om de geesten van moordslachtoffers op te roepen teneinde de identiteit van hun moordenaars te achterhalen. Als gerespecteerde spiritist had ze een aantal van Europa's geruchtmakendste moordmysterieën opgelost. Haar naam had tientallen keren de voorpagina's gehaald, vooral na haar vertrek uit Londen begin vorig jaar, onder omstandigheden die vooralsnog onopgehelderd bleven. Desondanks had dit haar trouwe, wereldwijde aanhang niet doen teruglopen. Tegenwoordig woonde ze in Parijs, haar geboorteplaats.

Het vergeten chateau was een ongebruikelijke plaats voor een seance, maar ja, Vaudeline hield er sowieso ongewone methoden op na en ze beweerde dat geesten alleen konden worden opgeroepen op de locatie waar ze waren overleden.

Twee weken eerder, op 1 februari, was Lenna het Kanaal overgestoken om les te gaan volgen bij Vaudeline. Lenna wist dat ze niet de meest toegewijde leerling van haar lerares was. Ze wankelde vaak in haar overtuigingen, omdat ze de noodzaak niet inzag van de Duivelbezweering of de palo santo of de grasmuseierschalen. Niet dat ze er niet in geloofde; ze was er gewoon niet zeker van. Niets hiervan kon worden bewezen. Niets hiervan kon worden gewogen of geanalyseerd of in handen genomen zoals de stenen en fossielen die ze thuis had. Terwijl andere leerlingen zelfs de meest vergezochte theorieën over het occulte voetstoots aannamen, vroeg zij zich constant af: hoe? Hoe weet je het zo zeker? En hoewel ze een paar jaar geleden een seance had bijgewoond, was er niets overtuigends uit gekomen. Er waren al helemaal geen geesten verschenen.

Het was om gek van te worden, deze waarheid-of-illusiekwestie.

In haar drieëntwintigjarige leven had Lenna nooit een geestverschij-

ning gezien. Sommigen beweerden een koele aanwezigheid te voelen wanneer ze over oude landgoederen of begraafplaatsen liepen of zeiden dat ze een flikkering in het kaarslicht hadden gezien of een menselijke schaduw op de muur. Dan knikte ze mee, omdat ze het heel graag wilde geloven. Maar konden deze verschijnselen niet worden verklaard door iets... rationelers? Gezichtsbedrog door lichtinval kwam overal voor, prisma's en reflecties werden eenvoudig wetenschappelijk verklaard.

Als Lena een paar maanden geleden was gevraagd naar Parijs af te reizen om deel te nemen aan een seance, had ze er waarschijnlijk om gelachen. En het bestuderen van de seancekunst zelf? Pure tijdverspilling, met zoveel specimenstenen die lagen te wachten om te worden verzameld langs de Theems. Maar toen brak de vooravond van Allerheiligen aan – de avond dat Lenna haar dierbare jongere zus Evie doodgestoken aantrof in de tuin van het bescheiden reizigershotel van hun ouders, Hickway House aan Euston Road. Er had duidelijk een worsteling plaatsgevonden: Evies haar zat in de war en er was letsel – witte en blauwe plekken – op diverse delen van haar lichaam. Haar tas, ontdaan van zijn inhoud, was naast haar lichaam neergegoid.

In de daaropvolgende dagen had de politie evenveel aandacht besteed aan Evies dood als ze aan de moord van elke willekeurige middenklassenvrouw besteedde, oftewel: niet veel. Drie maanden later, en geen enkel antwoord. Lenna was wanhopig – en wanhoop was sterker dan ongeloof; dat wist ze inmiddels. Ze was dol op Evie, meer dan wat ook ter wereld. Magie, hekserij, poltergeesten. Ze was bereid alles aan te grijpen, als het betekende dat ze op die manier weer contact met haar geliefde jongere zus kon krijgen.

Bovendien bedacht Lenna, ook al was ze nog niet overtuigd van het bestaan van geesten, dat haar verzamelde fossielen best eens het bewijs konden zijn dat overblijfselen van het leven ook na de dood konden voortbestaan. Evie had het idee als eerste geopperd, en nu hunkerde Lenna er meer dan ooit naar om er waarheid in te zien.

Evie was een medium in de dop geweest, met een rotsvast geloof in

geesten, en een oud-leerling en volgeling van Vaudeline. Als iemand een manier kon vinden om de grens tussen leven en dood te verbreken, dan was zij het. Lenna moest met haar communiceren om erachter te komen wat er werkelijk was gebeurd. De politie mocht dan niet bereid zijn geweest te streven naar gerechtigheid, maar zij wel. Dus had ze besloten haar twijfels opzij te zetten en deze vreemde seancekunst te bestuderen – zo niet meester te worden.

Ze kon niet eens fatsoenlijk rouwen, zo geobsedeerd was ze door het ophelderen van de misdaad tegen haar zus. Lenna wilde niet rouwen, nog niet. Vóór ze rouwde, wilde ze wraak.

Omdat ze wist dat Vaudeline niet naar Londen zou komen – ze was niet terug geweest, niet sinds haar plotselinge vertrek het jaar ervoor – had Lenna besloten naar Parijs af te reizen. Ze was vastbesloten Evies dood te ontraadselen, op welke manier dan ook. Zelfs als ze daarvoor een maand moest doorbrengen onder begeleiding van een wildvreemde – al was het een wildvreemde die ze graag mocht – en zelfs als ze daarvoor de sinistere kneepjes moest leren van een kunst waarvan ze niet zeker wist of ze erin geloofde.

Bovendien zou dat vannacht misschien veranderen.

Misschien zou ze vannacht haar eerste geest zien.

Lenna stopte haar handen tussen haar bovenbenen; ze zat te trillen en wilde niet dat iemand het zag. Ze wilde overkomen als een onbevreesde leerling, een ingewijde. En ze moest evenwichtigheid uitstralen vanwege de ouders aan de andere kant van de tafel, die zichtbaar doodsbenauwd waren voor wat zich vannacht eventueel zou afspelen.

Ze was blij dat ze hen een paar dagen geleden had ontmoet op een veel minder onheilspellende plek. Ze hadden een bezoek gebracht aan Vaudelines ruime woning in het centrum van Parijs, waar ze met zijn vieren in de salon hun vragen over de aankomende seance hadden doorgenomen.

En de risico's.

Lenna kende de risico's van een seance al – Vaudeline en zij hadden ze besproken toen ze zich aanmeldde als toekomstige leerling – maar tijdens de bespreking in de salon leken de gevaren groter.

‘U zult bij mij geen ouijabord of planchette aantreffen,’ had Vaudeline de ouders uitgelegd. ‘Dat is speelgoed voor kinderen op zolders. Mijn seances gaan over het algemeen in een andere, gevaarlijkere richting.’

De salondeur ging open en een dienstmeisje bracht thee voor hen vieren. Ze zette die voor het groepje op tafel, naast een schema dat Lenna en Vaudeline eerder hadden bestudeerd over de juiste indeling van een seancetafel met zijn vele *outils*. De zwarte bijenwaskaarsen, de opalen en amethisten, de slangenhuiden en zoutkommen.

‘Een trance,’ opperde de moeder zodra het dienstmeisje weg was.

‘Inderdaad.’

Na een paar weken onder Vaudelines begeleiding hoefde Lenna niet om uitleg te vragen. Ze wist dat in het mediumschap een trance, of geestvervoering, optrad wanneer een geest vrij letterlijk bezit nam van het lichaam van het medium, opnieuw bestaand in een levend, ademend lijf. Vaudeline beschreef het als een soort dubbelbestaan waardoor mediums kennis konden nemen van de herinneringen en gedachten van de overledenen terwijl ze die van henzelf ook behielden, parallel daaraan.

De moeder nam een slok van haar thee, waarna ze bukte om iets uit haar tas te halen: een krantenknipsel. Haar handen trilden net als bij binnenkomst, toen ze Vaudeline lang had aangestaard alvorens ze een woord kon uitbrengen.

Lenna had precies zo gereageerd bij haar eerste ontmoeting met Vaudeline, al was dat niet omdat ze geïmponeerd was geweest door de reputatie van het medium. Het had eerder te maken met haar wolken grijze ogen en de manier waarop ze Lenna's blik een paar seconden langer had vastgehouden dan gepast was. Het korte ogenblik had meer dan genoeg duidelijk gemaakt: Vaudeline was zelfverzekerd. En net als Evie trok ze zich niet veel aan van regels.

Twee karaktertrekken die Lenna uitermate fascinerend vond.

De moeder overhandigde het artikel. Lenna begreep de Franse kop niet, maar uit de datum van het artikel bleek dat het een paar jaar oud was. 'Er staat dat een man overleed tijdens een van uw seances,' legde de moeder uit. 'Is dat waar?'

Vaudeline knikte. 'Geesten zijn onvoorspelbaar,' zei ze. 'Vooral degenen die wij oproepen – de slachtoffers. Het risico is het grootst in de beginfase van de seance, nadat ik de oproep heb uitgesproken waarmee alle nabije geesten in de ruimte worden uitgenodigd. Het is alsof je een kraan opendraait. Om te zorgen dat de geest van een moordslachtoffer zich kenbaar maakt en een misdaad te kunnen oplossen, moet ik ook omgaan met de doden aan de periferie. Ik probeer deze fase snel te doorlopen, maar ik kan ze niet volledig weren.' Ze knikte naar het artikel.

'Heeft de politie vastgesteld waaraan de man overleed?' vroeg de moeder.

'Hartstilstand, officieel. Maar degenen die erbij waren, zagen het gebeuren, de schaduw van een hand over zijn mond.' Vaudeline gaf het artikel terug. 'In de tien jaar dat ik seances doe, zijn er maar drie mensen overleden onder mijn toezicht. Het is heel uitzonderlijk. Wat vaker voorkomt, is het plotseling optreden van verwondingen die verband houden met het letsel dat slachtoffers opliepen voor hun dood. Snijwonden, verrekte gewrichtsbanden, kneuzingen.'

De vader liet zijn hoofd zakken en Lenna vocht tegen een plotselinge aandrang om de kamer te verlaten, misschien zelfs over te geven. Hun dochter was gewurgd. Wat als er zomaar een striem van een koord om iemands hals verscheen tijdens de seance? De gedachte alleen al was onverdraaglijk.

'Er zijn ook kleinere gevaren,' vervolgde Vaudeline. Kennelijk voelde ze aan dat het verstandig was om door te gaan. 'De dingen waaraan iemand zich... overgeeft, bijvoorbeeld. Bij een seance een paar maanden geleden begonnen twee deelnemers – onder invloed van sterke drank – overspel te plegen op tafel.'

Lenna maakte een geschokt geluidje. Vaudeline had haar in de afgelopen twee weken veel verhalen verteld, maar dit had ze nog niet gehoord. ‘Waren ze daarvoor al geliefden?’ vroeg ze, in de veronderstelling dat de ouders even benieuwd waren als zij.

Vaudeline schudde haar hoofd. ‘Ze hadden elkaar nooit eerder ontmoet.’ Ze draaide haar hoofd en Lenna’s blik viel op het sproetje op het puntje van Vaudelines neus. Zo klein dat het kon worden aangezien voor een schaduw.

‘Ondanks de risico’s,’ zei Vaudeline, de ouders weer aankijkend, ‘is een trance de snelste en effectiefste manier om de benodigde informatie te verkrijgen om een zaak op te lossen. Dit gaat niet om vermaak of gemoedsrust. Als u daarop uit bent, verwijs ik u graag door naar een van de vele erkende spokenjagers in de stad.’

De vader schraapte zijn keel. ‘Ik maak me zorgen...’ zei hij, waarbij hij de hand van zijn vrouw teder vastpakte, ‘...nou ja, ik maak me zorgen om het welzijn van mijn vrouw als we de seance in het chateau houden waar onze dochter stierf.’

‘Waar onze dochter stierf’ had hij gezegd. Makkelijker hardop uit te spreken dan ‘waar onze dochter werd vermoord’. Dat was te veel om te erkennen, te schrijnend om over de lippen te krijgen. Dat wist Lenna beter dan wie ook.

Vaudeline keek naar de vrouw. ‘U zult een manier moeten vinden om kalm te blijven, anders stel ik voor dat u er helemaal niet bij bent.’ Ze leunde achterover en vouwde haar handen ineen, waarmee ze geen ruimte liet voor verdere discussie. Dit was tenslotte een van Vaudelines grondbeginselen: een geest kon alleen worden opgeroepen in de nabijheid van de plaats van overlijden. Als ze een seance op afstand kon uitvoeren, zou Lenna niet hier in Parijs zijn. Dan zou ze Vaudeline hebben geschreven en gevraagd Evies seance in Frankrijk uit te voeren en vervolgens verslag aan haar uit te brengen over de resultaten.

Maar zoals Vaudeline publiekelijk had aangegeven, zou ze niet binnen afzienbare tijd terugkeren naar Londen. Lenna zou de seancekunst

zelf moeten leren in Parijs, dan terugkeren naar de plaats van Evies overlijden, in de hoop de geest van haar zus op eigen kracht te kunnen oproepen.

‘Tal van mediums voeren seances uit in hun eigen huis,’ zei de moeder nu. ‘Ver van de plaats waar geliefden zijn overleden.’

‘En tal van mediums zijn oplichters.’ Vaudeline liet haar thee door het kopje wervelen en ging door, onverstoorbaar. ‘Ik begrijp dat het zwaar is om op de plaats van uw dochters overlijden te zijn, maar we zijn daar niet om rekening te houden met onze emoties. We zijn daar om een misdaad op te lossen.’

Dit kwam misschien ongevoelig over, maar Vaudeline had het talloze malen gezegd. Ze kon niet verstrikt raken in het verdriet van de familie. Verdriet stond gelijk aan zwakte, en niets was zo gevaarlijk in de seanceruimte als zwakte in welke vorm dan ook. Geesten – de gevaarlijke, vrij ronddolende soort, geneigd om zitters lastig te vallen en te plagen, of ze nu opgeroepen waren of niet – aasden op zwakte.

‘U komt met zijn tweeën, nietwaar?’ vroeg Vaudeline.

De vader gaf een knikje.

‘Was uw dochter getrouwd, of had ze een geliefde? Zo ja, dan zou het zinvol zijn om hem of haar ook uit te nodigen. Hoe meer latente energie van uw dochter we in de ruimte kunnen samenbrengen, des te beter.’

‘Nee,’ zei de vader. ‘Niet getrouwd, en geen geliefde.’

‘Niet dat wij weten althans,’ vulde de moeder met een lachje aan. ‘Onze dochter was heel... onafhankelijk.’

Lenna glimlachte, mijmerend over de tactvolle woordkeuze van de vrouw. Misschien had haar dochter een beetje op Evie geleden. Vrijgevochten. Vol energie.

De moeder kuchte zachtjes. ‘Mag ik vragen,’ zei ze, Lenna aankijkend, ‘wat uw rol in de seance is?’

Lenna knikte. ‘Ik ben Vaudelines leerling,’ zei ze. ‘Ik ben de spreuken nog uit mijn hoofd aan het leren, maar ik ga aantekeningen maken van de zevenfaseseance.’

‘Ze maakt geen deel uit van mijn traditionele cohort,’ voegde Vaudeline eraan toe. ‘Die bestaat meestal uit drie tot vijf leerlingen. Lenna’s omstandigheden waren zodanig dat ik, toen ze enkele weken geleden tussen twee cohorten arriveerde, besloot haar aan te nemen voor een individueel opleidingsprogramma.’

Feitelijk klopte dit allemaal, al bleven de details achterwege. Toen Lenna in Parijs aankwam en Vaudeline vertelde dat Evie – haar oud-leerling – was vermoord in Londen, was Vaudeline ontdaan door het nieuws. Snel loodste ze Lenna naar binnen, bracht haar onder in de lege, voor leerlingen bestemde slaapzaal, en startte een versneld opleidingsprogramma op. Normaliter volgden cohorten acht weken les bij Vaudeline, maar ze was van plan Lenna’s opleiding in de helft van de tijd te voltooien.

‘Ik wist niet dat u mediums opleidde,’ zei de moeder tegen Vaudeline, ‘naast uw eigen seances.’

‘Ja. Ik ben al tien jaar medium, vijf jaar lerares.’ Ze boog naar voren, haar toon nu serieuzer. ‘Wat de seance betreft, zijn er dingen die u kunt doen om de risico’s te beperken die ik net uiteen heb gezet. Ten eerste, geen wijn of sterkedrank van tevoren. Geen druppel. En doe uw best om tranen in te houden. Blijf niet stilstaan bij herinneringen. Herinneringen staan gelijk aan zwakte. En in de seanceruimte is zwakte funest.’

Het gevaar van zwakte was een van de eerste lessen die Vaudeline Lenna had geleerd bij aanvang van de opleiding. De wereld wemelde van de geesten. Elke slaapkamer, elke weide, elke zeehaven. Millennia lang, zolang er mensen hadden geleefd, waren ze ook doodgegaan – en ze bleven in de buurt. Dit was de reden, legde Vaudeline uit, dat veel seances uitliepen op de verschijning van geesten die niet waren uitgenodigd. De meeste waren goedaardig en enkel nieuwsgierig. Ze verlangden naar het gevoel weer een lichaam te bezitten of ze wilden de zitters voor de grap een beetje plagen. Zulke vriendelijke spoken lieten zich eenvoudig wegsturen.

Het waren de kwaadaardige geesten en destructieve poltergeesten die

het gevaar vormden, en door hun toedoen kon er heel veel fout gaan tijdens een seance. Ze konden Vaudeline in trance brengen voordat de doelgeest er de kans voor kreeg, of ze konden de zitters in trance brengen, een fenomeen dat bekendstond als absorptie. Deze entiteiten waren intelligent en wisten precies wie ze moesten hebben. De huilebalken. De jongeren. De benevelden. De wellustigen. Dit waren allemaal vormen van kwetsbaarheid, een soort poreusheid die het duivelse wezen binnenliet.

Om te voorkomen dat zulke demonen een seance verstoorden, schatte Vaudeline de zitters nauwkeurig in voor ze begon. Ze liet niemand onder de zestien toe, en ook niemand met een naar drank stinkende adem. Huilende familieleden werden er soms uitgezet.

Deze zorgvuldigheid, de eeuwenoude bezweringsformule die Vaudeline aan het begin van elke seance oplas én de twee verbanningsbevelen die konden worden ingezet als laatste redmiddel, zorgden ervoor dat haar seances veilig verliepen.

Meestal.

Niets kon worden gegarandeerd. Dit was een kúnst, zei Vaudeline keer op keer. En geesten waren notoir onvoorspelbaar.

In het chateau keek Lenna op van haar aantekenboekje en bekeek de ouders nogmaals om hun uitdrukking op te nemen. Het gezicht van de vader was hard, beide handen stevig op tafel geplant. Hij leek klaar voor de strijd. De moeder daarentegen had een trieste, verdwaasde blik in haar ogen, en een spoor van opgedroogde tranen had een riviertje door de rouge op haar wangen uitgesleten.

Lenna was trots op haar. Trots op hen allebei. Maar hun kracht kon haar in een kwetsbare positie brengen. Ze huiverde bij de vraag of een geest háár de zwakste persoon in de ruimte zou vinden, of dat er iets anders fout kon gaan. Ze dacht terug aan een aantal van Vaudelines verhalen, over mensen die wapens op elkaar richtten terwijl ze in trance waren, of kroonkandelaars die schijnbaar uit eigen beweging door de

kamer vlogen. Ze keek om zich heen, gelukkig waren er geen kroonkandelaars te bekennen.

Vaudeline opende een leren koffer en haalde er een paar voorwerpen uit. De anderen hadden plaatsgenomen en er daalde een gespannen stilte neer in de ruimte. Wat zou er de komende minuten gebeuren, vroeg Lenna zich af. Gedachteloos beet ze op haar nagels, al haar hele leven een slechte gewoonte, en sloeg Vaudeline nauwlettend gade, gespist op eventuele tekenen van bedriegerij. Ze kon haar op geen enkele betrapen.

Vaudeline haalde twee zwarte lappen stof uit haar koffer. Die hing ze zorgvuldig voor de stenen haard en het glas-in-loodraam aan de voorkant van de salon, dat uitkeek op de ingang van het vervallen chateau. Het onderste deel van het raam was gebroken, dus de stof zou de tocht tegenhouden. Maar Lenna wist de andere reden waarom Vaudeline het bedekte, want dat hadden ze behandeld in de les. Ramen waren lichtpoorten en nodigden uit tot de binnenkomst van ongewenste geesten van mensen die vlakbij waren overleden. Haarden ook. Een dolende geest kon net zo makkelijk door een schoorsteen zweven als door een raam. Dus was het beter om de ruimte af te sluiten, indien mogelijk. Dicht en donker.

En zo voelde het nu beslist. Vaudeline ging eindelijk zitten, waarbij ze haar stoel dichterbij Lenna schoof en haar benen naar haar toe draaide. Lenna vroeg zich af of de beweging onopzettelijk was. Ze hoopte van niet.

Toen Vaudeline haar boek met spreuken opende, wierpen haar lange wimpers schaduwen op haar wangen. Een lok haar raakte los en hing voor haar gezicht, maar ze besteedde er geen aandacht aan terwijl ze door haar boek bladerde, waarbij de stof van haar zijden jurk soepel over haar bleke armen gleed.

Lenna betrapte de vader erop dat hij Vaudeline aanstaarde. Zijn pupillen waren groot en zwart geworden, en zijn mond stond een stukje open. Lenna herkende deze blik – en ze gaf hem geen ongelijk. Je zou de man abnormaal, ontaard zelfs kunnen noemen omdat hij in staat was

begeerte te voelen terwijl hij nog zo overmand was door verdriet en verlies. Zo niet Lenna. Ze kende deze verwarrende kronkel maar al te goed.

Sterker nog, ze vormden waarschijnlijk een bedenkelijk paar, verdriet en begeerte. Maar Lenna kon het de man aan de andere kant van de tafel niet kwalijk nemen, want tegenwoordig ging ze zelf gebukt onder beide aandoeningen.

Het werd doodstil in de salon. De kaars flakkerde niet, de lap voor het raam bewoog niet. De seance was nog niet begonnen, maar het was onmiskenbaar: Vaudeline had de ruimte volledig onder controle. Alles wat ze vroeg, zouden de deelnemers doen.

Lenna was er blij om, gerustgesteld door Vaudelines kalme expertise, die zo'n contrast vormde met de griezelige sfeer in de ruimte. Ze herinnerde zich de belofte van haar lerares onderweg naar het chateau. 'Er zal jou geen kwaad overkomen,' had Vaudeline zachtjes gezegd. 'Zo nodig zou ik jou als eerste beschermen. *Ma promesse à toi.*'

Nu herhaalde Lenna deze woorden, deze belofte, in gedachten. Haar eigen bezwering.

Vaudeline haalde een klein horloge uit haar mantel. Ze wierp een blik op de wijzerplaat, waarna ze hem terug stopte in een binnenzak. 'We beginnen over veertig seconden,' zei ze. Aan de andere kant van de tafel snifte de moeder van het slachtoffer, en de vader schraapte zijn keel, rechte zijn rug. Lenna kon zich niets voorstellen bij de emotie die nu door hen heen ging, deels verleiding, deels verschrikking van wat ze zo zouden ervaren. Hoe moest het voelen om af te stevenen op een ontmoeting met je dode dochter?

Waarschijnlijk net zoals het voelde om af te stevenen op een ontmoeting met je dode zus.

De gedachte schokte Lenna. Vannacht, en in feite haar hele opleiding, draaide niet alleen om het leren van de seancekunst. Uiteindelijk draaide deze onderneming om het communiceren met Evie en het achterhalen van de waarheid over de moord op haar.

Lenna schonk de moeder een warme glimlach. Kaarslicht glinsterde in de ogen van de vrouw; ze vocht tegen haar tranen. Lenna zou willen dat ze een paar troostende woorden tegen haar kon fluisteren, maar het moment daarvoor was allang voorbij.

De zitters hielden hun ogen neergeslagen terwijl de veertig seconden traag wegtikten. Lenna kon het uurwerk in Vaudelines mantel horen, de beweging van het piepkleine mechanisme in het metalen omhulsel. Ze wist dat Vaudeline de tikken telde, en daarna zou ze aan haar eerste bezwering beginnen, het beschermende exordium, de inleiding, ontleend aan een duizend jaar oude Latijnse tekst over demonen. De eerste vier coupletten kende Lenna al uit haar hoofd, maar in totaal waren er twaalf.

Ze wachtte op Vaudelines diepe inademing: de bezwering moest in één adem worden uitgesproken. Ademhalingstechniek was nog iets wat Lenna moest oefenen. Bij het oplezen van de bezwering uit haar aantekenboekje de afgelopen dagen kwam ze maar halverwege voordat ze amechtig naar lucht hapte.

De kaars het dichtst bij de haard flakkerde, en ergens vlakbij – was het buiten de salon of erboven? – klonk een bons.

Lenna verstijfde, keek op van haar aantekenboekje. Het waren geen muizen onder de vloerplanken, zoveel was duidelijk. De pen glipte uit haar vingers. Instinctief boog ze naar Vaudeline toe, klaar om haar hand te grijpen mocht het nodig zijn. Dan kon de etiquette haar gestolen worden.

‘Er komt iets aan,’ zei Vaudeline plotseling. Haar stem bleef rustig en laag. Ze hield haar blik neergeslagen, ogen dicht.

Er volgde nog een bons. Met een ruk draaide Lenna haar hoofd naar de familie. Aan de andere kant van de tafel had de moeder haar ogen opengesperd, en de vader boog verwachtingsvol voorover. Ze dachten vast dat dit gebons betekende dat de geest van hun dochter in aantocht was. Maar Vaudeline had de nauwkeurig voorgeschreven zeven fasen nog niet met hen doorlopen, dus zij konden niet weten dat het te vroeg

was voor een geestverschijning, dat de seance nog niet eens was begonnen.

Lenna mocht dan de enige zijn die het wel wist, toch klopte er iets niet. De volgorde was verkeerd: Vaudeline zou nooit een seance beginnen zonder de Eeuwenoude Duivelbezwering, bedoeld om hen allen te beschermen. Heel even werd ze bevangen door een panische angst. Drong een boze geest soms de ruimte binnen op dit moment? Iets wat kwaadaardig genoeg was om Vaudelines volgorde te verstoren? Er ging een koude rilling over haar armen in afwachting van het ingrijpen van het medium.

Nog steeds had Vaudeline geen aanstalten gemaakt. Dapper, als een soort secondant, sprak Lenna haar aan. 'Er... komt iets aan? Een geest?' fluisterde ze.

Vaudeline ademde uit, frustratie was van haar gezicht te lezen. Ze schudde haar hoofd en stak een vinger op alsof ze wilde zeggen: wacht nou maar af.

Prompt vloog de kamerdeur open.